

இந்திய அரசியலமைப்பு, கட்டமைப்பில் கூட்டாட்சியாக இருப்பதால், அனைத்து அதிகாரங்களையும் (சட்டமன்றம், நிர்வாக மற்றும் நிதி) மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே பிரிக்கிறது. எவ்வாறாயினும், மத்திய சட்டங்கள் மற்றும் மாநில சட்டங்கள் இரண்டையும் செயல்படுத்துவதற்கு அரசியலமைப்பு ஒரு ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை அமைப்பை நிறுவியுள்ளதால், நீதித்துறை அதிகாரத்தில் எந்தப் பிரிவும் இல்லை.

மத்திய மற்றும் மாநிலங்கள் அந்தந்த துறைகளில் உச்சமாக இருந்தாலும், கூட்டாட்சி முறையின் திறம்பட செயல்பாட்டிற்கு அவற்றுக்கிடையே அதிகபட்ச இணக்கம் மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு அவசியம். எனவே, மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான உறவுகளின் பல்வேறு பரிமாணங்களை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான விரிவான விதிகளை அரசியலமைப்பு கொண்டுள்ளது.

மத்திய-மாநில உறவுகளை மூன்று தலைப்புகளின் கீழ் ஆய்வு செய்யலாம்:

1. சட்டமன்ற உறவுகள்.
2. நிர்வாக உறவுகள்.
3. நிதி உறவுகள்.

சட்டப்பூர்வ உறவுகள்

அரசியலமைப்பின் பகுதி XI இல் உள்ள 245 முதல் 255 வரையிலான பிரிவுகள் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான சட்டமன்ற உறவுகளைக் கையாளுகின்றன. இவை தவிர, இதே விஷயத்தைக் கையாளும் வேறு சில கட்டுரைகளும் உள்ளன. மற்ற கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பைப் போலவே, இந்திய அரசியலமைப்பும் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களை பிரதேசம் மற்றும் சட்டத்தின் பாடங்கள் ஆகிய இரண்டிற்கும் பிரிக்கிறது. மேலும், அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஐந்து அசாதாரண சூழ்நிலைகளின் கீழ் மாநிலத் துறையில் பாராளுமன்றச் சட்டத்தை வழங்குகிறது மற்றும் சில சந்தர்ப்பங்களில் மாநில சட்டத்தின் மீது மையத்தின் கட்டுப்பாட்டை வழங்குகிறது. இவ்வாறு, மத்திய-மாநில சட்டமன்ற உறவுகளில் நான்கு அம்சங்கள் உள்ளன, அதாவது.

1. மத்திய மற்றும் மாநில சட்டத்தின் பிராந்திய அளவு;
2. சட்டமன்ற பாடங்களின் விநியோகம்;
3. மாநிலத் துறையில் நாடாளுமன்றச் சட்டம்; மற்றும்
4. மாநில சட்டத்தின் மீது மையத்தின் கட்டுப்பாடு.

1. மத்திய மற்றும் மாநில சட்டத்தின் பிராந்திய எல்லை

அரசியலமைப்பு, மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள சட்டமன்ற அதிகாரங்களின் பிராந்திய வரம்புகளை பின்வரும் வழியில் வரையறுக்கிறது:

- (i) பாராளுமன்றம் இந்தியாவின் முழுப் பகுதிக்கும் அல்லது எந்தப் பகுதிக்கும் சட்டங்களை இயற்ற முடியும். இந்தியாவின் பிரதேசத்தில்

UNIT - V - INDIAN POLITY

மாநிலங்கள், யூனியன் பிரதேசங்கள் மற்றும் வேறு எந்தப் பகுதியும் தற்போது இந்தியாவின் பிரதேசத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

- (ii) ஒரு மாநில சட்டமன்றம் மாநிலத்தின் முழு அல்லது எந்தப் பகுதிக்கும் சட்டங்களை உருவாக்க முடியும். மாநில சட்டமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள் மாநிலத்திற்கும் பொருளுக்கும் இடையே போதுமான தொடர்பு இருந்தால் தவிர, மாநிலத்திற்கு வெளியே பொருந்தாது.
- (iii) பார்லிமென்ட் மட்டுமே 'வெளிநாட்டுச் சட்டத்தை' உருவாக்க முடியும். எனவே, நாடாளுமன்றத்தின் சட்டங்கள் இந்திய குடிமக்களுக்கும், உலகின் எந்தப் பகுதியிலும் உள்ள அவர்களது சொத்துக்களுக்கும் பொருந்தும்.

இருப்பினும், அரசியலமைப்பு பாராளுமன்றத்தின் முழுமையான பிராந்திய அதிகார வரம்பில் சில கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பின்வரும் பகுதிகளில் பாராளுமன்ற சட்டங்கள் பொருந்தாது:

- (i) அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள், லட்சத்தீவுகள், தாத்ரா மற்றும் நாகர் ஹவேலி மற்றும் டாமன் மற்றும் டையூ ஆகிய நான்கு யூனியன் பிரதேசங்களின் அமைதி, முன்னேற்றம் மற்றும் நல்ல அரசாங்கத்திற்கான விதிமுறைகளை ஜனாதிபதி உருவாக்க முடியும். அவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட ஒரு ஒழுங்குமுறையானது பாராளுமன்றத்தின் செயலுக்கு நிகரான பலத்தையும் விளைவையும் கொண்டுள்ளது. இந்த யூனியன் பிரதேசங்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றத்தின் எந்தவொரு சட்டத்தையும் இது ரத்து செய்யலாம் அல்லது திருத்தலாம்.
- (ii) நாடாளுமன்றத்தின் சட்டம் மாநிலத்தில் உள்ள ஒரு திட்டமிடப்பட்ட பகுதிக்கு பொருந்தாது அல்லது குறிப்பிட்ட மாற்றங்கள் மற்றும் விதிவிலக்குகளுடன் பொருந்தாது என்று வழிகாட்ட ஆளுநருக்கு அதிகாரம் உள்ளது.
- (iii) அஸ்ஸாமின் ஆளுநரும் நாடாளுமன்றத்தின் ஒரு சட்டம் மாநிலத்தில் உள்ள பழங்குடிப் பகுதிக்கு (தன்னாட்சி மாவட்டம்) பொருந்தாது அல்லது குறிப்பிட்ட மாற்றங்கள் மற்றும் விதிவிலக்குகளுடன் பொருந்தாது என்று அறிவுறுத்தலாம். மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் மிசோரமில் உள்ள பழங்குடியினர் பகுதிகள் (தன்னாட்சி மாவட்டங்கள்) தொடர்பாக குடியரசுத் தலைவர் அதே அதிகாரத்தை அனுபவித்து வருகிறார்.

2. சட்டமன்றப் பகுதிகளின் பிரிப்பு

அரசியலமைப்புச் சட்டம், மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே சட்டமன்றப் பாடங்களின் மூன்று மடங்கு விநியோகத்தை வழங்குகிறது, அதாவது பட்டியல்-I (யூனியன் பட்டியல்), பட்டியல்-II (மாநிலப் பட்டியல்) மற்றும் பட்டியல்-III (இணைந்த பட்டியல்) ஏழாவது அட்டவணை:

UNIT - V - INDIAN POLITY

- (i) மத்திய பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் சட்டங்களை உருவாக்க பாராளுமன்றத்திற்கு பிரத்தியேக அதிகாரங்கள் உள்ளன. இந்த பட்டியலில் தற்போது 100 பாடங்கள் (முதலில் 97 பாடங்கள்) பாதுகாப்பு, வங்கி, வெளியுறவு, நாணயம், அணுசக்தி, காப்பீடு, தகவல் தொடர்பு, மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம், மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு, தணிக்கை மற்றும் பல.
- (ii) மாநிலப் பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் சட்டங்களை உருவாக்க மாநில சட்டமன்றத்திற்கு "சாதாரண சூழ்நிலைகளில்" பிரத்தியேக அதிகாரங்கள் உள்ளன. இது தற்போது பொது ஒழுங்கு, காவல்துறை, பொது சுகாதாரம் மற்றும் சுகாதாரம், விவசாயம், சிறைகள், உள்ளாட்சி, மீன்பிடி, சந்தைகள், திரையரங்குகள், சூதாட்டம் போன்ற 61 பாடங்களை (முதலில் 662 பாடங்கள்) கொண்டுள்ளது.
- (iii) பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றம் ஆகிய இரண்டும் ஒருங்கிணைந்த பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் சட்டங்களை உருவாக்க முடியும். இந்தப் பட்டியலில் தற்போது குற்றவியல் சட்டம் மற்றும் நடைமுறை, சிவில் நடைமுறை, திருமணம் மற்றும் விவாகரத்து, மக்கள் தொகைக் கட்டுப்பாடு மற்றும் குடும்பக் கட்டுப்பாடு, மின்சாரம், தொழிலாளர் நலன், பொருளாதாரம் மற்றும் சமூகத் திட்டமிடல், மருந்துகள், செய்தித்தாள்கள், புத்தகங்கள் மற்றும் அச்சகம் போன்ற 52 பாடங்கள் (முதலில் 47 பாடங்கள்) உள்ளன. மற்றும் பலர். 1976 ஆம் ஆண்டின் 42 வது திருத்தச் சட்டம் மாநிலப் பட்டியலில் இருந்து ஐந்து பாடங்களை ஒரே நேரத்தில் பட்டியலுக்கு மாற்றியது, அதாவது (அ) கல்வி, (ஆ) காடுகள், (இ) எடைகள் மற்றும் அளவுகள், (ஈ) காட்டு விலங்குகள் மற்றும் பறவைகளின் பாதுகாப்பு மற்றும் (ஐ) நீதி நிர்வாகம்; உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள் தவிர அனைத்து நீதிமன்றங்களின் அரசியலமைப்பு மற்றும் அமைப்பு.

எஞ்சிய பாடங்கள் (அதாவது, மூன்று பட்டியல்களில் குறிப்பிடப்படாத விஷயங்கள்) தொடர்பான சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு உள்ளது. சட்டத்தின் இந்த எஞ்சிய அதிகாரம் எஞ்சிய வரிகளை விதிக்கும் அதிகாரத்தை உள்ளடக்கியது.

மேற்குறிப்பிட்ட திட்டத்திலிருந்து, தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்களும், நாடு தழுவிய அளவில் ஒரே மாதிரியான சட்டமியற்ற வேண்டிய விஷயங்களும் யூனியன் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன என்பது தெளிவாகிறது. பிராந்திய மற்றும் உள்ளூர் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்கள் மற்றும் பல்வேறு வகையான ஆர்வத்தை அனுமதிக்கும் விஷயங்கள் மாநில பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

UNIT - V - INDIAN POLITY

நாடு முழுவதும் ஒரே மாதிரியான சட்டமியற்றுதல் விரும்பத்தக்கது ஆனால் அவசியமற்றது என்ற விஷயங்கள் ஒரே நேரத்தில் பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. எனவே, இது சீரான தன்மையுடன் பன்முகத்தன்மையையும் அனுமதிக்கிறது.

அமெரிக்காவில், மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் மட்டுமே அரசியலமைப்பில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன மற்றும் எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு விடப்படுகின்றன. ஆஸ்திரேலிய அரசியலமைப்பு அதிகாரங்களின் ஒற்றை எண்ணும் அமெரிக்க முறையைப் பின்பற்றியது. மறுபுறம், கனடாவில், மத்திய மற்றும் மாகாணம் என்ற இரட்டைக் கணக்கீடு உள்ளது, மேலும் எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மையத்தில் உள்ளன.

1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசு (GoI) சட்டம் கூட்டாட்சி, மாகாணம் மற்றும் ஒரே நேரத்தில் முன்று மடங்கு ஊதியத்தை வழங்கியுள்ளது. தற்போதைய அரசியலமைப்பு இந்தச் சட்டத்தின் திட்டத்தைப் பின்பற்றுகிறது, ஆனால் ஒரு வித்தியாசத்துடன், அதாவது, இந்தச் சட்டத்தின் கீழ், எஞ்சிய அதிகாரங்கள் கூட்டாட்சி சட்டமன்றத்திற்கோ அல்லது மாகாண சட்டமன்றத்திற்கோ வழங்கப்படவில்லை, ஆனால் இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. இந்த வகையில் இந்தியா கனேடிய முன்னுதாரணத்தைப் பின்பற்றுகிறது.

மாநிலப் பட்டியல் மற்றும் ஒருங்கிணைந்த பட்டியல் மற்றும் மாநிலப் பட்டியலுக்கு மேல் ஒன்றியப் பட்டியலின் மேலாதிக்கத்தை அரசியலமைப்பு வெளிப்படையாக உறுதி செய்கிறது. இவ்வாறு, யூனியன் பட்டியலுக்கும் மாநிலப் பட்டியலுக்கும் இடையில் ஒன்றுடன் ஒன்று சேரும் பட்சத்தில், முந்தையது மேலோங்க வேண்டும். யூனியன் லிஸ்ட் மற்றும் கன்கர்ரண்ட் லிஸ்ட் ஆகியவற்றுக்கு இடையே ஒன்றுடன் ஒன்று சேரும் பட்சத்தில், அது மீண்டும் முந்தையதுதான் மேலோங்க வேண்டும். கன்கர்ரண்ட் லிஸ்ட் மற்றும் ஸ்டேட் லிஸ்ட் ஆகியவற்றுக்கு இடையே முரண்பாடு இருக்கும் பட்சத்தில், முந்தையதுதான் மேலோங்க வேண்டும்.

மத்தியச் சட்டத்திற்கும் மாநிலச் சட்டத்திற்கும் இடையே ஒருநிலைப் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு விஷயத்தில் முரண்பாடு ஏற்பட்டால், மாநிலச் சட்டத்தை விட மத்தியச் சட்டம் மேலோங்கி நிற்கும். ஆனால், விதிவிலக்கு உண்டு. மாநிலச் சட்டம் குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்காக ஒதுக்கப்பட்டு, அவரது ஒப்புதலைப் பெற்றிருந்தால், அந்த மாநிலத்தில் மாநிலச் சட்டம் நடைமுறையில் இருக்கும். ஆனால், அதே விஷயத்தில் ஒரு சட்டத்தை உருவாக்குவதன் மூலம் அத்தகைய சட்டத்தை மீறுவது பாராளுமன்றத்திற்கு இன்னும் தகுதியானதாக இருக்கும்.

3. மாநிலப் பட்டியலில் நாடாளுமன்றச் சட்டம்

மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களை பகிர்ந்தளிக்கும் மேற்கண்ட திட்டம் சாதாரண காலங்களில் பராமரிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால், அசாதாரணமான நேரங்களில், விநியோகத் திட்டம் மாற்றியமைக்கப்படுகிறது அல்லது இடைநிறுத்தப்படுகிறது. வேறு வார்த்தைகளில்

UNIT - V - INDIAN POLITY

கூறுவதானால், பின்வரும் ஐந்து அசாதாரண சூழ்நிலைகளின் கீழ் மாநில பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்ட எந்தவொரு விஷயத்திலும் சட்டங்களை உருவாக்க அரசியலமைப்பு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது:

மாநிலங்களவை ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றும் போது, மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள ஒரு விஷயத்தில் பாராளுமன்றம் சட்டங்களை இயற்றுவது தேசிய நலனுக்காக அவசியம் என்று மாநிலங்களவை அறிவித்தால், அந்த விஷயத்தில் சட்டங்களை உருவாக்க பாராளுமன்றம் தகுதியுடையதாகிறது. அத்தகைய தீர்மானத்தை மூன்றில் இரண்டு பங்கு உறுப்பினர்கள் ஆதரித்து வாக்களிக்க வேண்டும். தீர்மானம் ஓராண்டுக்கு அமலில் இருக்கும்; அதை எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் புதுப்பிக்கலாம் ஆனால் ஒரு வருடத்திற்கு மிகாமல். தீர்மானம் நடைமுறையில் இருந்து ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு காலாவதியாகும் போது சட்டங்கள் செயல்படாது. இந்த விதியானது ஒரே விஷயத்தில் சட்டங்களை உருவாக்கும் மாநில சட்டமன்றத்தின் அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்தாது. ஆனால், மாநிலச் சட்டத்துக்கும், நாடாளுமன்றச் சட்டத்துக்கும் இடையில் முரண்பட்டால், பிந்தையது மேலோங்க வேண்டும்.

தேசிய அவசரநிலையின் போது, தேசிய அவசரநிலை பிரகடனம் செயல்பாட்டில் இருக்கும் போது, மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள விஷயங்களைப் பற்றி சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்தை நாடாளுமன்றம் பெறுகிறது. அவசரகாலச் சட்டம் நிறுத்தப்பட்டு ஆறு மாதங்கள் முடிந்தவுடன் சட்டங்கள் செயலிழந்துவிடும். இங்கும், அதே விஷயத்தில் சட்டங்களை இயற்றும் மாநில சட்டமன்றத்தின் அதிகாரம் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. ஆனால், ஒரு மாநில சட்டத்திற்கும் பாராளுமன்றச் சட்டத்திற்கும் இடையில் மறுப்பு ஏற்பட்டால், பிந்தையது மேலோங்க வேண்டும்.

மாநிலங்கள் ஒரு கோரிக்கையை வைக்கும் போது, இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்கள் மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள ஒரு விஷயத்தில் சட்டங்களை இயற்ற வேண்டும் என்று நாடாளுமன்றத்தைக் கோரும் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றும் போது, அந்த விஷயத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான சட்டங்களை நாடாளுமன்றம் உருவாக்க முடியும். அவ்வாறு இயற்றப்பட்ட சட்டம் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றிய மாநிலங்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். இருப்பினும், வேறு எந்த மாநிலமும் அதன் சட்டமன்றத்தில் அதற்கான தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் அதை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அத்தகைய சட்டம் பாராளுமன்றத்தால் மட்டுமே திருத்தப்படலாம் அல்லது ரத்து செய்யப்படலாம், சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களால் அல்ல.

மேற்கூறிய விதியின் கீழ் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் விளைவு என்னவென்றால், சட்டம் இயற்ற அதிகாரம் இல்லாத ஒரு விஷயத்தைப் பொறுத்தமட்டில் பாராளுமன்றம் சட்டமியற்றும் உரிமையைப் பெறுகிறது. மறுபுறம், அந்த விவகாரம் தொடர்பாக சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்தை மாநில சட்டமன்றம் நிறுத்துகிறது. அந்தத் தீர்மானமானது மாநில சட்டமன்றத்தின் அதிகாரத்தைத் துறத்தல் அல்லது ஒப்படைப்பதாகச் செயல்படுகிறது, மேலும் அது முழுவதுமாக

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

நாடாளுமன்றத்தின் கைகளில் வைக்கப்பட்டுள்ளது, அது மட்டுமே அது தொடர்பாக சட்டம் இயற்ற முடியும்.

மேற்கண்ட விதியின் கீழ் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களின் சில எடுத்துக்காட்டுகள் பரிசுப் போட்டிச் சட்டம், 1955; வனவிலங்கு (பாதுகாப்பு) சட்டம், 1972; நீர் (தடுப்பு மற்றும் மாசு கட்டுப்பாடு) சட்டம், 1974; நகர்ப்புற நிலம் (உச்சவரம்பு மற்றும் ஒழுங்குமுறை) சட்டம், 1976; மற்றும் மனித உறுப்புகள் மாற்றுச் சட்டம், 1994.

சர்வதேச உடன்படிக்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு, சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள், ஒப்பந்தங்கள் அல்லது மரபுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள எந்தவொரு விஷயத்திலும் பாராளுமன்றம் சட்டங்களை உருவாக்க முடியும். இந்த ஏற்பாடு மத்திய அரசு தனது சர்வதேச கடமைகள் மற்றும் கடமைகளை நிறைவேற்ற உதவுகிறது. மேற்கூறிய விதியின் கீழ் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களின் சில எடுத்துக்காட்டுகள் ஐக்கிய நாடுகளின் (சலுகைகள் மற்றும் தடைகள்) சட்டம், 1947; ஜெனிவா கன்வென்ஷன் சட்டம், 1960; கடத்தல் தடுப்புச் சட்டம், 1982 மற்றும் சுற்றுச்சூழல் மற்றும் டிரிபிள் தொடர்பான சட்டங்கள்.

குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின் போது, ஒரு மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமல்படுத்தப்படும்போது, அந்த மாநிலம் தொடர்பாக மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் சட்டங்களை இயற்றுவதற்கு நாடாளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கப்படுகிறது. குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சிக்குப் பிறகும் நாடாளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டம் தொடர்ந்து செயல்படும். அப்படியென்றால், அத்தகைய சட்டம் நடைமுறையில் இருக்கும் காலம் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின் காலத்துடன் இணைந்ததாக இருக்காது. ஆனால், அத்தகைய சட்டம் மாநில சட்டமன்றத்தால் ரத்து செய்யப்படலாம் அல்லது மாற்றப்படலாம் அல்லது மீண்டும் இயற்றப்படலாம்.

4. மாநில சட்டத்தின் மீது மையத்தின் கட்டுப்பாடு

விதிவிலக்கான சூழ்நிலைகளில் மாநிலப் பாடங்கள் மீது நேரடியாகச் சட்டம் இயற்றும் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தைத் தவிர, பின்வரும் வழிகளில் மாநிலத்தின் சட்டமன்ற விஷயங்களில் கட்டுப்பாட்டைப் பயன்படுத்துவதற்கு அரசியலமைப்பு மையத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது:

- (i) மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சில வகையான மசோதாக்களை குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கு ஆளுநர் ஒதுக்கலாம். ஜனாதிபதி அவர்கள் மீது முழுமையான வீட்டோவைப் பெற்றுள்ளார்.
- (ii) மாநிலப் பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள சில விஷயங்களுக்கான மசோதாக்கள் குடியரசுத் தலைவரின் முந்தைய அனுமதியுடன் மட்டுமே மாநில சட்டமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படும். (உதாரணமாக, வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தக சுதந்திரத்தின் மீது கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கும் மசோதாக்கள்).

UNIT - V - INDIAN POLITY

- (iii) நிதி அவசரநிலையின் போது மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட பண மசோதாக்கள் மற்றும் பிற நிதி மசோதாக்களை தனது பரிசீலனைக்கு ஒதுக்குமாறு குடியரசுத் தலைவர் மாநிலங்களுக்கு உத்தரவிட முடியும்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, அரசியலமைப்புச் சட்டம், சட்டமியற்றும் துறையில் மத்திய அரசுக்கு உயர்வான நிலையை வழங்கியுள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. இந்தச் சூழலில், மத்திய-மாநில உறவுகளுக்கான சர்க்காரியா கமிஷன் (1983-87) குறிப்பிட்டது: “கூட்டாட்சி மேலாதிக்கத்தின் ஆட்சி என்பது அபத்தத்தைத் தவிர்ப்பதற்கும், மோதலைத் தீர்ப்பதற்கும் மற்றும் யூனியன் மற்றும் மாநில சட்டங்களுக்கு இடையே நல்லிணக்கத்தை உறுதி செய்வதற்கும் ஒரு நுட்பமாகும். தொழிற்சங்க மேலாதிக்கத்தின் இந்த கொள்கை விலக்கப்பட்டால், அதன் தீங்கு விளைவிக்கும் விளைவுகளை கற்பனை செய்வது கடினம் அல்ல. எங்கள் இரு அடுக்கு அரசியல் அமைப்பு குறுக்கீடு, சச்சரவு, சட்டக் குழப்பம் மற்றும் பல முரண்பட்ட சட்டங்களால் ஏற்படும் குழப்பம் ஆகியவற்றால் சீர்குலைக்கப்படுவதற்கான எல்லா சாத்தியக்கூறுகளும் உள்ளன, இது சாமானிய குடிமகனைத் திகைக்க வைக்கும். ஒருங்கிணைந்த சட்டமன்றக் கொள்கை மற்றும் பொதுவான யூனியன்-மாநில அக்கறையின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளில் சீரான தன்மை ஆகியவை தடைபடும். வேற்றுமையில் ஒற்றுமை என்ற கூட்டாட்சிக் கொள்கை மிகவும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும். எனவே, கூட்டாட்சி அமைப்பின் வெற்றிகரமான செயல்பாட்டிற்கு கூட்டாட்சி மேலாதிக்கத்தின் இந்த விதி இன்றியமையாதது.

நிர்வாக உறவுகள்:

அரசியலமைப்பின் பகுதி XI இல் உள்ள 256 முதல் 263 வரையிலான பிரிவுகள் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான நிர்வாக உறவுகளைக் கையாள்கின்றன. கூடுதலாக, இதே விஷயத்தைப் பற்றிய பல்வேறு கட்டுரைகள் உள்ளன.

நிறைவேற்று அதிகாரங்களின் பகிர்வு சில நிகழ்வுகளைத் தவிர, நிர்வாக அதிகாரம் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே சட்டமன்ற அதிகாரங்களின் பகிர்வின் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு, மையத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம் முழு இந்தியாவிற்கும் நீட்டிக்கப்படுகிறது: (i) பாராளுமன்றத்திற்கு சட்டமியற்றும் பிரத்தியேக அதிகாரம் உள்ள விஷயங்களுக்கு (அதாவது, யூனியன் பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்ட பாடங்கள்); மற்றும் (ii) எந்தவொரு ஒப்பந்தம் அல்லது உடன்படிக்கையின் மூலம் அதற்கு வழங்கப்பட்ட உரிமைகள், அதிகாரம் மற்றும் அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துதல். இதேபோல், ஒரு மாநிலத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம், மாநில சட்டமன்றத்திற்கு சட்டமியற்றுவதற்கான பிரத்தியேக அதிகாரம் உள்ள விஷயங்களில் (அதாவது, மாநிலப் பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்ட பாடங்கள்) அதன் எல்லைக்கு நீட்டிக்கப்படுகிறது.

MANIDHANA EYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்கள் ஆகிய இரண்டும் சட்டமியற்றும் அதிகாரம் கொண்ட விஷயங்களில் (அதாவது, ஒரே நேரத்தில் பட்டியலிடப்பட்ட பாடங்கள்), நிறைவேற்று அதிகாரம் ஒரு அரசியலமைப்பு ஏற்பாடு அல்லது பாராளுமன்றச் சட்டம் குறிப்பாக வழங்கினால் தவிர, மாநிலங்களிடமே உள்ளது. மையம். எனவே, நாடாளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்டாலும், அரசியலமைப்பு அல்லது பாராளுமன்றம் வேறுவிதமாக அறிவுறுத்தும் போது தவிர, ஒரே நேரத்தில் ஒரு பொருள் குறித்த சட்டம் மாநிலங்களால் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும்.

மாநிலங்கள் மற்றும் மையத்தின் கடமை:

அரசியலமைப்புச் சட்டம் மாநிலங்களின் நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் மீது இரண்டு கட்டுப்பாடுகளை விதித்துள்ளது, இது மத்திய அரசு தனது நிர்வாக அதிகாரத்தை கட்டுப்பாடற்ற முறையில் பயன்படுத்துவதற்கு போதுமான வாய்ப்பை வழங்குகிறது. எனவே, ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரமும் (அ) பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள் மற்றும் மாநிலத்தில் பொருந்தும் எந்தவொரு தற்போதைய சட்டத்திற்கும் இணங்குவதை உறுதிசெய்யும் வகையில் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்; மற்றும் (ஆ) மாநிலத்தில் மையத்தின் நிர்வாக அதிகாரத்தை செயல்படுத்துவதை தடுக்கவோ அல்லது பாரபட்சமாகவோ செய்யக்கூடாது. முந்தையது மாநிலத்தின் மீது ஒரு பொதுக் கடமையை விதிக்கும் அதே வேளையில், பிந்தையது மத்திய அரசின் நிர்வாக அதிகாரத்திற்கு இடையூறு விளைவிக்காமல் இருக்க ஒரு குறிப்பிட்ட கடமையை மாநிலத்தின் மீது சுமத்துகிறது.

இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும், மையத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரமானது, நோக்கத்திற்குத் தேவையான அத்தகைய வழிகாட்டுதல்களை மாநிலத்திற்கு வழங்குவதற்கு நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது. மையத்தின் இந்த வழிகாட்டுதல்களுக்குப் பின்னால் உள்ள அனுமதி இயற்கையில் கட்டாயமானது. எனவே, 365வது பிரிவின்படி, எந்த மாநிலமும் மத்திய அரசின் வழிகாட்டுதல்களுக்கு இணங்கத் தவறினால் (அல்லது செயல்படுத்தத் தவறினால், மாநில அரசால் முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ளதாக குடியரசுத் தலைவர் கூறுவது சட்டப்படியாகும். அரசியலமைப்பின் விதிகளின்படி மேற்கொள்ளப்படும். அத்தகைய சூழ்நிலையில், 356 வது பிரிவின் கீழ் மாநிலத்தில் ஜனாதிபதி ஆட்சியை விதிக்க முடியும்.

மாநிலங்களுக்கு மையத்தின் வழிகாட்டுதல்கள்:

மேற்கூறிய இரண்டு வழக்குகளுக்கு மேலதிகமாக, பின்வரும் விஷயங்களில் மாநிலங்கள் தங்கள் நிர்வாக அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவது தொடர்பாக வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்கு மையத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது:

- (i) மாநிலத்தால் (தேசிய அல்லது இராணுவ முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அறிவிக்கப்பட்ட) தகவல் தொடர்பு சாதனங்களின் கட்டுமானம் மற்றும் பராமரிப்பு;
- (ii) மாநிலத்திற்குள் ரயில்வேயின் பாதுகாப்பிற்காக எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள்;

UNIT - V - INDIAN POLITY

- (iii) மாநிலத்தில் உள்ள மொழிவழி சிறுபான்மை குழுக்களைச் சேர்ந்த குழந்தைகளுக்கு கல்வியின் ஆரம்ப கட்டத்தில் தாய்மொழியில் கற்பிப்பதற்கான போதுமான வசதிகளை வழங்குதல்; மற்றும்
- (iv) மாநிலத்தில் உள்ள பழங்குடியினரின் நலனுக்காக குறிப்பிட்ட திட்டங்களை வரைந்து செயல்படுத்துதல். பிரிவு 365 (மேலே குறிப்பிட்டது) இன் கீழ் மத்திய வழிகாட்டுதல்களுக்குப் பின்னால் உள்ள கட்டாய அனுமதியும் இந்த வழக்குகளில் பொருந்தும்.

செயல்பாடுகளின் பரஸ்பர பிரதிநிதித்துவம்:

மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களின் பகிர்வு கடினமானது. இதன் விளைவாக, மத்திய அரசு தனது சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களை மாநிலங்களுக்கு வழங்க முடியாது மற்றும் ஒரு மாநிலத்தின் விஷயத்தில் சட்டம் இயற்றுமாறு ஒரு மாநிலம் பாராளுமன்றத்தை கோர முடியாது. பொதுவாக நிறைவேற்று அதிகாரப் பகிர்வு சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களின் பகிர்வைப் பின்பற்றுகிறது. ஆனால், நிர்வாகத் துறையில் இத்தகைய கடுமையான பிளவு இருவருக்குமிடையே அவ்வப்போது மோதல்களுக்கு வழிவகுக்கும். எனவே, விறைப்பைத் தணிக்கவும், முட்டுக்கட்டையான சூழ்நிலையைத் தவிர்க்கவும், நிர்வாகச் செயல்பாடுகளை அரசுகளுக்கிடையேயான பிரதிநிதித்துவத்திற்கு அரசியலமைப்பு வழங்குகிறது.

அதன்படி, குடியரசுத் தலைவர், மாநில அரசின் ஒப்புதலுடன், அந்த அரசிடம் மத்திய அரசின் எந்தவொரு நிர்வாகப் பணிகளையும் ஒப்படைக்கலாம். மாறாக, ஒரு மாநிலத்தின் ஆளுநர், மத்திய அரசின் ஒப்புதலுடன், அந்த மாநிலத்தின் எந்தவொரு நிர்வாகப் பணிகளையும் அந்த அரசிடம் ஒப்படைக்கலாம். நிர்வாக செயல்பாடுகளின் இந்த பரஸ்பர பிரதிநிதித்துவம் நிபந்தனைக்குட்பட்டதாகவோ அல்லது நிபந்தனையற்றதாகவோ இருக்கலாம்.

அரசியலமைப்புச் சட்டம் அந்த மாநிலத்தின் ஒப்புதல் இல்லாமல் ஒரு மாநிலத்திற்கு மையத்தின் நிர்வாகச் செயல்பாடுகளை ஒப்படைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்கிறது. ஆனால், இந்த வழக்கில், பிரதிநிதிகள் குழு பாராளுமன்றத்தால் உள்ளது, ஜனாதிபதியால் அல்ல. எனவே, யூனியன் பட்டியலில் உள்ள ஒரு விஷயத்தில் பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டம் ஒரு மாநிலத்திற்கு அதிகாரங்களை வழங்கலாம் மற்றும் கடமைகளை விதிக்கலாம் அல்லது ஒரு மாநிலத்திற்கு (சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் ஒப்புதலைப் பொருட்படுத்தாமல்) அதிகாரங்களை வழங்குவதற்கும் மத்திய அரசால் கடமைகளை சுமத்துவதற்கும் அங்கீகரிக்கலாம்.) இதையே மாநில சட்டமன்றத்தால் செய்ய முடியாது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, மையத்திற்கும் மாநிலத்திற்கும் இடையிலான பரஸ்பர பிரதிநிதித்துவம் ஒரு ஒப்பந்தத்தின் கீழ் அல்லது ஒரு சட்டத்தின் கீழ் நடைபெறலாம் என்பது தெளிவாகிறது. இரண்டு முறைகளையும் மத்திய அரசு பயன்படுத்தினாலும், ஒரு மாநிலம் முதல் முறையை மட்டுமே பயன்படுத்த முடியும்.

மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான ஒத்துழைப்பு:

மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையே ஒத்துழைப்பையும் ஒருங்கிணைப்பையும் பாதுகாக்க அரசியலமைப்பு பின்வரும் விதிகளைக் கொண்டுள்ளது:

- (i) மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நதி மற்றும் நதி பள்ளத்தாக்கின் நீர் பயன்பாடு, விநியோகம் மற்றும் கட்டுப்பாடு தொடர்பான எந்தவொரு சர்ச்சை அல்லது புகாரின் தீர்ப்பை பாராளுமன்றம் வழங்க முடியும்.
- (ii) குடியரசுத் தலைவர் (பிரிவு 263ன் கீழ்) மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே உள்ள பொதுவான நலன்களை விசாரிக்கவும் விவாதிக்கவும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சிலை நிறுவ முடியும். அத்தகைய சபை 1990.7 இல் அமைக்கப்பட்டது.
- (iii) மத்திய மற்றும் ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் பொதுச் செயல்கள், பதிவுகள் மற்றும் நீதித்துறை நடவடிக்கைகளுக்கு இந்தியப் பகுதி முழுவதும் முழு நம்பிக்கை மற்றும் கடன் வழங்கப்பட வேண்டும்.
- (iv) மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு சுதந்திரம் தொடர்பான அரசியலமைப்பு விதிகளின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு பொருத்தமான அதிகாரத்தை பாராளுமன்றம் நியமிக்கலாம். ஆனால், இதுவரை அத்தகைய அதிகாரி நியமிக்கப்படவில்லை.

அகில இந்திய சேவைகள்:

மற்ற கூட்டமைப்பைப் போலவே, மையமும் மாநிலங்களும் முறையே மத்திய சேவைகள் மற்றும் மாநில சேவைகள் என அழைக்கப்படும் தனித்தனி பொது சேவைகளைக் கொண்டுள்ளன. கூடுதலாக, அகில இந்திய சேவைகள்—ஐஏஎஸ், ஐபிஎஸ் மற்றும் ஐஎஃப்எஸ். இந்த சேவைகளின் உறுப்பினர்கள் மையம் மற்றும் மாநிலங்கள் இரண்டின் கீழும் உயர் பதவிகளை (அல்லது முக்கிய பதவிகளை) ஆக்கிரமித்து அவர்களுக்கு மாநில மாநில சேவை செய்கிறார்கள். ஆனால், மையத்தால் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டு பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது.

இந்த சேவைகள் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களால் கூட்டாக கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. இறுதிக் கட்டுப்பாடு மத்திய அரசிடம் உள்ளது, உடனடி கட்டுப்பாடு மாநில அரசுகளிடம் உள்ளது.

1947 ஆம் ஆண்டில், இந்திய சிவில் சர்வீஸ் (ஐசிஎஸ்) ஐஏஎஸ்ஸால் மாற்றப்பட்டது மற்றும் இந்திய காவல்துறை (ஐபி) ஐபிஎஸ்ஸால் மாற்றப்பட்டது மற்றும் அரசியலமைப்பால் அகில இந்திய சேவைகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 1966 இல், இந்திய வன சேவை (IFS) மூன்றாவது அகில இந்திய சேவையாக உருவாக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்பின் 312வது பிரிவு மாநிலங்களவை தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் புதிய அகில இந்திய சேவைகளை உருவாக்க பாராளுமன்றத்திற்கு அங்கீகாரம் அளிக்கிறது.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

இந்த மூன்று அனைத்திந்தியச் சேவைகள் ஒவ்வொன்றும், வெவ்வேறு மாநிலங்களுக்கிடையே பிரிவினையைப் பொருட்படுத்தாமல், நாடு முழுவதும் பொதுவான உரிமைகள் மற்றும் அந்தஸ்து மற்றும் ஒரே மாதிரியான ஊதிய விகிதங்களைக் கொண்ட ஒரே சேவையை உருவாக்குகின்றன.

அனைத்திந்திய சேவைகள், மாநிலங்களின் சுயாட்சி மற்றும் ஆதரவைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் அரசியலமைப்பின் கீழ் கூட்டாட்சிக் கொள்கையை மீறினாலும், (i) அவை மையத்திலும், மத்தியிலும் உயர்தர நிர்வாகத்தை பராமரிக்க உதவுகின்றன என்ற அடிப்படையில் அவை ஆதரிக்கப்படுகின்றன. மாநிலங்களில்; (ii) நாடு முழுவதும் நிர்வாக அமைப்பின் சீரான தன்மையை உறுதிப்படுத்த உதவுகின்றன; மற்றும் (iii) அவை மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே உள்ள பொதுவான நலன் சார்ந்த பிரச்சினைகளில் தொடர்பு, ஒத்துழைப்பு, ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் கூட்டு நடவடிக்கைக்கு உதவுகின்றன.

அரசியலமைப்பு சபையில் அகில இந்திய சேவைகள் நிறுவனத்தை நியாயப்படுத்தும் போது, டாக்டர் பி ஆர் அம்பேத்கர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: “ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பில் உள்ளார்ந்த இரட்டை அரசியல், இரட்டை சேவையால் அனைத்து கூட்டமைப்புகளிலும் பின்பற்றப்படுகிறது. அனைத்து கூட்டமைப்புகளிலும், ஒரு ஃபெடரல் சிவில் சர்வீஸ் மற்றும் ஒரு மாநில சிவில் சர்வீஸ் உள்ளது. இந்திய கூட்டமைப்பு, இரட்டை அரசாக இருந்தாலும், இரட்டை சேவையை கொண்டிருக்கும், ஆனால் ஒரு விதிவிலக்கு. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் அதன் நிர்வாக அமைப்பில் சில பதவிகள் உள்ளன, அவை நிர்வாகத்தின் தரத்தை பராமரிக்கும் பார்வையில் மூலோபாயமாக அழைக்கப்படலாம். மூலோபாய பதவிகளுக்கு நியமிக்கப்படும் அரசு ஊழியர்களின் திறமையைப் பொறுத்தே நிர்வாகத்தின் தரம் தங்கியுள்ளது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அரசமைப்புச் சட்டம், மாநிலங்கள் தங்கள் சொந்த சிவில் சேவைகளை உருவாக்குவதற்கான உரிமைகளைப் பறிக்காமல், அகில இந்திய அளவில் பணியமர்த்தப்பட்டு, பொதுத் தகுதிகளுடன், ஒரே மாதிரியான ஊதிய விகிதத்துடன், உறுப்பினர்களாக மட்டுமே இருக்க முடியும். யூனியன் முழுவதும் அந்த மூலோபாய பதவிகளுக்கு நியமிக்கப்பட்டார்.

பொது சேவை ஆணையங்கள்:

பொது சேவை கமிஷன் துறையில், மத்திய—மாநில உறவுகள் பின்வருமாறு:

- (i) மாநிலப் பொதுப் பணி ஆணையத்தின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள், மாநில ஆளுநரால் நியமிக்கப்பட்டாலும், குடியரசுத் தலைவரால் மட்டுமே நீக்கப்பட முடியும்.
- (ii) சம்பந்தப்பட்ட மாநில சட்டமன்றங்களின் கோரிக்கையின் பேரில் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஒரு கூட்டு மாநில பொது சேவை ஆணையத்தை (JSPSC) நாடாளுமன்றம் நிறுவ முடியும். ஜேஎஸ்பிஎஸ்சியின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

UNIT - V - INDIAN POLITY

- (iii) யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் (யுபிஎஸ்சி) மாநில ஆளுநரின் கோரிக்கையின் பேரில் மற்றும் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுடன் ஒரு மாநிலத்தின் தேவைகளை நிறைவேற்ற முடியும்.
- (iv) சிறப்புத் தகுதிகளைக் கொண்ட விண்ணப்பதாரர்கள் தேவைப்படும் எந்தவொரு சேவைகளுக்கும் கூட்டு ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்களை உருவாக்குதல் மற்றும் செயல்படுத்துவதில் UPSC மாநிலங்களுக்கு (இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் கோரும் போது) உதவுகிறது.

ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை அமைப்பு:

இந்தியாவில் இரட்டை அரசியல் இருந்தாலும், இரட்டை நீதி நிர்வாக முறை இல்லை. மறுபுறம், அரசியலமைப்பு, உச்ச நீதிமன்றமும் அதற்குக் கீழே உள்ள மாநில உயர் நீதிமன்றங்களும் கொண்ட ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை அமைப்பை நிறுவினது. இந்த ஒற்றை நீதிமன்ற அமைப்பு மத்திய சட்டங்கள் மற்றும் மாநில சட்டங்கள் இரண்டையும் செயல்படுத்துகிறது. மறுசீரமைப்பு நடைமுறையில் உள்ள வேறுபாடுகளை அகற்ற இது செய்யப்படுகிறது. ஒரு மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகள் இந்தியத் தலைமை நீதிபதி மற்றும் மாநில ஆளுநருடன் கலந்தாலோசித்து குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களையும் ஜனாதிபதி மாற்றலாம் மற்றும் நீக்கலாம்.

பாராளுமன்றம் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஒரு பொதுவான உயர் நீதிமன்றத்தை நிறுவ முடியும். எடுத்துக்காட்டாக, மகாராஷ்டிரா மற்றும் கோவா அல்லது பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானா ஆகியவை பொதுவான உயர் நீதிமன்றத்தைக் கொண்டுள்ளன.

அவசர காலங்களில் உறவுகள்:

- (i) தேசிய அவசரகாலச் செயல்பாட்டின் போது (பிரிவு 352 இன் கீழ்), 'எந்தவொரு' விஷயத்திலும் ஒரு மாநிலத்திற்கு நிர்வாக வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்கு மையம் உரிமை பெறுகிறது. இதனால், மாநில அரசுகள் இடைநிறுத்தப்படாவிட்டாலும், மத்திய அரசின் முழுக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வரப்படுகின்றன.
- (ii) குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி ஒரு மாநிலத்தில் (பிரிவு 356ன் கீழ்) விதிக்கப்படும்போது, மாநில அரசின் செயல்பாடுகள் மற்றும் ஆளுநர் அல்லது மாநிலத்தில் உள்ள வேறு எந்த நிர்வாக அதிகாரிக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களை குடியரசுத் தலைவர் தானே எடுத்துக் கொள்ளலாம்.
- (iii) நிதி அவசரகாலச் செயல்பாட்டின் போது (பிரிவு 360 இன் கீழ்), நிதி உரிமையின் நியதிகளைக் கடைப்பிடிக்குமாறு மத்திய அரசு மாநிலங்களுக்கு அறிவுறுத்தலாம் மற்றும் மாநிலத்தில் பணியாற்றும் நபர்களின் சம்பளக் குறைப்பு மற்றும் உயர்வானது உட்பட தேவையான

பிற வழிகாட்டுதல்களை ஜனாதிபதி வழங்க முடியும். நீதிமன்ற நீதிபதிகள்.

பிற விதிகள்:

அரசமைப்புச் சட்டத்தில் பின்வரும் பிற விதிகள் உள்ளன, அவை மாநில நிர்வாகத்தின் மீது மையத்தை கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்க உதவுகின்றன:

- (i) பிரிவு 355 மையத்தின் மீது இரண்டு கடமைகளை விதிக்கிறது: (அ) வெளி ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் உள் தொந்தரவுக்கு எதிராக ஒவ்வொரு மாநிலத்தையும் பாதுகாப்பது; மற்றும் (ஆ) அரசியலமைப்பின் விதிகளின்படி ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் அரசாங்கமும் நடத்தப்படுவதை உறுதி செய்ய வேண்டும்.
- (ii) ஒரு மாநிலத்தின் ஆளுநர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார். ஜனாதிபதியின் விருப்பத்தின் போது அவர் பதவி வகிக்கிறார். மாநிலத்தின் அரசியலமைப்புத் தலைவரைத் தவிர, ஆளுநர் மாநிலத்தில் மையத்தின் முகவராகச் செயல்படுகிறார். மாநிலத்தின் நிர்வாக விவகாரங்கள் குறித்து அவ்வப்போது மத்திய அரசுக்கு அறிக்கை சமர்ப்பித்து வருகிறார்.
- (iii) மாநிலத் தேர்தல் ஆணையர், மாநில ஆளுநரால் நியமிக்கப்பட்டாலும், குடியரசுத் தலைவரால் மட்டுமே நீக்கப்பட முடியும்.

நிதி உறவுகள்:

அரசியலமைப்பின் பகுதி XII இல் 268 முதல் 293 வரையிலான பிரிவுகள் மத்திய—மாநில நிதி உறவுகளைக் கையாள்கின்றன. இவை தவிர, இதே விஷயத்தைக் கையாளும் பிற விதிகளும் உள்ளன. இவற்றை ஒன்றாக பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் படிக்கலாம்:

வரிவிதிப்பு அதிகாரங்களின் ஒதுக்கீடு அரசியலமைப்பு வரிவிதிப்பு அதிகாரங்களை மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே பின்வரும் வழிகளில் பிரிக்கிறது:

- யூனியன் பட்டியலில் (எண்ணிக்கையில் 15 பேர்) பட்டியலிடப்பட்ட பாடங்களுக்கு வரி விதிக்க பாராளுமன்றத்திற்கு பிரத்யேக அதிகாரம் உள்ளது.
- மாநிலப் பட்டியலில் (எண்ணிக்கையில் 20 பேர்) பட்டியலிடப்பட்ட பாடங்களுக்கு வரி விதிக்க மாநில சட்டமன்றத்திற்கு பிரத்யேக அதிகாரம் உள்ளது.
- பார்லிமென்ட் மற்றும் மாநில சட்டமன்றம் இரண்டும் கன்கர்ரண்ட் லிஸ்ட் (அவை எண்ணிக்கையில் 3) பட்டியலிடப்பட்ட பாடங்களுக்கு வரி விதிக்கலாம்.
- வரிவிதிப்புக்கான எஞ்சிய அதிகாரம் (அதாவது, மூன்று பட்டியல்களில் எதிலும் குறிப்பிடப்படாத வரிகளை விதிக்கும் அதிகாரம்) பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்த விதியின் கீழ், பார்லிமென்ட் பரிசு வரி, சொத்து வரி மற்றும் செலவு வரி விதித்துள்ளது.

MANIDHANA EYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

அரசியலமைப்புச் சட்டம் வரி விதிப்பதற்கும் வசூலிக்கும் அதிகாரத்திற்கும், அவ்வாறு விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படும் வரியின் வருவாயைப் பெறுவதற்கான அதிகாரத்திற்கும் இடையே வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, வருமான வரியானது மையத்தால் விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படுகிறது, ஆனால் அதன் வருமானம் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே விநியோகிக்கப்படுகிறது.

மேலும், மாநிலங்களின் வரிவிதிப்பு அதிகாரங்களில் அரசியலமைப்பு பின்வரும் கட்டுப்பாடுகளை விதித்துள்ளது:

- (i) ஒரு மாநில சட்டமன்றம் தொழில்கள், வர்த்தகங்கள், அழைப்புகள் மற்றும் வேலைவாய்ப்புகள் மீது வரிகளை விதிக்கலாம். ஆனால், எந்தவொரு நபரும் செலுத்த வேண்டிய இத்தகைய வரிகளின் மொத்தத் தொகை ரூ. ஆண்டுக்கு 2,500.
- (ii) ஒரு மாநில சட்டமன்றம் பொருட்களின் விற்பனை அல்லது கொள்முதல் மீது வரிகளை விதிக்கலாம் (செய்தித்தாள்கள் தவிர). ஆனால், விற்பனை வரி விதிக்கும் மாநிலங்களின் இந்த அதிகாரம் நான்கு கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டது: (அ) மாநிலங்களுக்கு வெளியே நடைபெறும் விற்பனை அல்லது கொள்முதல் மீது வரி விதிக்க முடியாது; (ஆ) இறக்குமதி அல்லது ஏற்றுமதியின் போது நடைபெறும் விற்பனை அல்லது கொள்முதல் மீது வரி விதிக்க முடியாது; (ச) மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்தின் போது நடைபெறும் விற்பனை அல்லது கொள்முதல் மீது எந்த வரியும் விதிக்க முடியாது; மற்றும் (ஈ) மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்தில் சிறப்பு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக பாராளுமன்றத்தால் அறிவிக்கப்பட்ட பொருட்களின் விற்பனை அல்லது வாங்குதலின் மீது விதிக்கப்படும் வரி, பாராளுமன்றத்தால் குறிப்பிடப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டது.
- (iii) ஒரு மாநில சட்டமன்றம் மின்சாரத்தின் நுகர்வு அல்லது விற்பனைக்கு வரி விதிக்கலாம். ஆனால், (அ) மையத்தால் நுகரப்படும் அல்லது மையத்திற்கு விற்கப்படும் மின்சாரத்தின் நுகர்வு அல்லது விற்பனைக்கு வரி விதிக்க முடியாது; அல்லது (ஆ) எந்தவொரு இரயில்வேயின் கட்டுமானம், பராமரிப்பு அல்லது செயல்பாட்டில் மையம் அல்லது சம்பந்தப்பட்ட இரயில் நிறுவனத்தால் உட்கொள்ளப்படுகிறது அல்லது அதே நோக்கத்திற்காக மையம் அல்லது இரயில்வே நிறுவனத்திற்கு விற்கப்படுகிறது.
- (iv) மாநிலங்களுக்கிடையேயான நதி அல்லது நதிப் பள்ளத்தாக்கை ஒழுங்குபடுத்துவதற்காக அல்லது மேம்படுத்துவதற்காக பாராளுமன்றத்தால் நிறுவப்பட்ட எந்தவொரு அதிகாரத்தால் சேமிக்கப்படும், உற்பத்தி செய்யப்பட்ட, நுகர்வு, விநியோகம் அல்லது

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

விற்கப்படும் எந்தவொரு நீர் அல்லது மின்சாரத்திற்கும் ஒரு மாநில சட்டமன்றம் வரி விதிக்கலாம். ஆனால், அத்தகைய சட்டம், நடைமுறைக்கு வர, ஜனாதிபதியின் பரிசீலனைக்கு ஒதுக்கப்பட்டு, அவரது ஒப்புதலைப் பெற வேண்டும்.

வரி வருவாய் விநியோகம்:

2000 ஆம் ஆண்டின் 80 வது திருத்தம் மற்றும் 2003 ஆம் ஆண்டின் 88 வது திருத்தம் ஆகியவை மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வரி வருவாயை விநியோகிக்கும் திட்டத்தில் பெரிய மாற்றங்களை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளன. 10வது நிதிக் கமிஷன் பரிந்துரைகளை அமல்படுத்தும் வகையில் 80வது திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது. சில மத்திய வரிகள் மற்றும் வரிகள் மூலம் பெறப்பட்ட மொத்த வருமானத்தில் 29% மாநிலங்களுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று ஆணையம் பரிந்துரைத்தது. இது 'பகிர்வுக்கான மாற்றுத் திட்டம்' என்று அறியப்படுகிறது மற்றும் ஏப்ரல் 1, 1996 முதல் நடைமுறைக்கு வந்தது. இந்தத் திருத்தம் வருமான வரி (விவசாய வருமானம் அல்லாத பிற வருமானத்தின் மீதான வரிகள்) கார்ப்பரேஷன் வரி மற்றும் சுங்க வரி போன்ற பல மத்திய வரிகளையும் வரிகளையும் கொண்டு வந்துள்ளது.) மாநிலங்களுடனான அவர்களின் அரசியலமைப்பு கட்டாய பகிர்வுகளைப் பொருத்தவரை.

88வது திருத்தம் சேவை வரி தொடர்பான புதிய பிரிவு 268—A ஐச் சேர்த்துள்ளது. இது யூனியன் பட்டியலில் ஒரு புதிய விஷயத்தையும் சேர்த்தது — நுழைவு 92—C (சேவைகள் மீதான வரிகள்). சேவை வரியானது மையத்தால் விதிக்கப்படுகிறது, ஆனால் மையம் மற்றும் மாநிலங்கள் இரண்டாலும் வசூலிக்கப்படுகிறது.

இந்த இரண்டு திருத்தங்களுக்குப் பிறகு, இது தொடர்பான தற்போதைய நிலை பின்வருமாறு:

1. மையத்தால் விதிக்கப்படும் ஆனால் மாநிலங்களால் சேகரிக்கப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்ட வரிகள் (பிரிவு 268): இந்தப் பிரிவில் பின்வரும் வரிகள் மற்றும் கடமைகள் அடங்கும்: (i) பரிவர்த்தனை பில்கள், காசோலைகள், உறுதிமொழிக் குறிப்புகள், காப்பீட்டுக் கொள்கைகள், பங்குகளின் பரிமாற்றம் ஆகியவற்றின் மீதான முத்திரை வரிகள் மற்றும் பலர். (ii) மது மற்றும் போதைப் பொருட்களைக் கொண்ட மருந்து மற்றும் கழிப்பறை தயாரிப்புகளுக்கான கலால் வரிகள். எந்தவொரு மாநிலத்திலும் விதிக்கப்படும் இந்த வரிகளின் வருமானம் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியின் ஒரு பகுதியாக இல்லை, ஆனால் அந்த மாநிலத்திற்கு ஒதுக்கப்படுகிறது.
2. சேவை வரி மையத்தால் விதிக்கப்படுகிறது, ஆனால் மையம் மற்றும் மாநிலங்களால் சேகரிக்கப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்டது (பிரிவு 268—A): சேவைகள் மீதான வரிகள் மையத்தால் விதிக்கப்படுகின்றன. ஆனால், அவர்களின் வருமானம் சேகரிக்கப்பட்டு, மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளால் ஒதுக்கப்படுகிறது. அவற்றின் சேகரிப்பு மற்றும் ஒதுக்கீட்டின் கொள்கைகள் பாராளுமன்றத்தால் வகுக்கப்படுகின்றன.

MANIDHANA EYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

3. மத்தியத்தால் விதிக்கப்பட்ட மற்றும் வசூலிக்கப்படும் ஆனால் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வரிகள் (பிரிவு 269):
பின்வரும் வரிகள் இந்த வகையின் கீழ் வரும்:
- மாநிலங்களுக்கு இடையேயான போது (செய்தித்தாள்கள் தவிர) பொருட்களை விற்பது அல்லது வாங்குவது மீதான வரிகள் வர்த்தகம் அல்லது வர்த்தகம்.
 - மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் அல்லது வர்த்தகத்தின் போது சரக்குகளின் மீதான வரிகள். இந்த வரிகளின் நிகர வருமானம் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியின் ஒரு பகுதியாக இல்லை. அவை பாராளுமன்றத்தால் வசூலிக்கப்பட்ட கொள்கைகளின்படி சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்படுகின்றன.
4. மையத்தால் விதிக்கப்படும் மற்றும் வசூலிக்கப்படும் ஆனால் மையத்திற்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையே விநியோகிக்கப்படும் வரிகள் (பிரிவு 270): இந்த பிரிவில் பின்வருவனவற்றைத் தவிர யூனியன் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அனைத்து வரிகள் மற்றும் கடமைகள் அடங்கும்:
- கட்டுரைகள் 268 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கடமைகள் மற்றும் வரிகள் , 268—A மற்றும் 269 (மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது);
 - பிரிவு 271 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வரிகள் மற்றும் கடமைகளுக்கான கூடுதல் கட்டணம் (கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது); மற்றும்
 - குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்காக விதிக்கப்படும் செஸ். இந்த வரிகள் மற்றும் கடமைகளின் நிகர வருவாயை விநியோகிக்கும் விதம் நிதி ஆயோக்கின் பரிந்துரையின் பேரில் ஜனாதிபதியால் பரிந்துரைக்கப்படுகிறது.
5. மையத்தின் நோக்கங்களுக்காக சில வரிகள் மற்றும் கடமைகளுக்கான கூடுதல் கட்டணம் (பிரிவு 271): 269 மற்றும் 270 (மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள) பிரிவுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வரிகள் மற்றும் கடமைகளின் மீதான கூடுதல் கட்டணங்களை நாடாளுமன்றம் எந்த நேரத்திலும் விதிக்கலாம். அத்தகைய கூடுதல் கட்டணங்களின் வருமானம் பிரத்தியேகமாக மையத்திற்குச் செல்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இந்த கூடுதல் கட்டணங்களில் மாநிலங்களுக்கு எந்தப் பங்கும் இல்லை.
6. மாநிலங்களால் விதிக்கப்பட்ட மற்றும் சேகரிக்கப்பட்ட மற்றும் தக்கவைக்கப்பட்ட வரிகள் இவை பிரத்தியேகமாக மாநிலங்களுக்குச் சொந்தமான வரிகள். அவர்கள் மாநில பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்டு 20 பேர் உள்ளனர். அவை:
- நில வருவாய்;
 - விவசாய நிலம் தொடர்பான விவசாய வருமானம், வாரிசு மற்றும் எஸ்டேட் கடமைகள் மீதான வரிகள்;

UNIT - V - INDIAN POLITY

- (iii) நிலங்கள் மற்றும் கட்டிடங்கள், கனிம உரிமைகள், விலங்குகள் மற்றும் படகுகள், சாலை வாகனங்கள், ஆடம்பர பொருட்கள், கேளிக்கைகள் மற்றும் சூதாட்டம் ஆகியவற்றின் மீதான வரிகள்;
- (iv) மனித நுகர்வு மற்றும் போதைப் பொருட்களுக்கான மதுபானங்கள் மீதான கலால் வரிகள்;
- (v) ஒரு உள்ளூர் பகுதிக்குள் சரக்குகள் நுழைவதற்கான வரிகள், விளம்பரங்கள் (செய்தித்தாள்கள் தவிர), மின்சாரம் நுகர்வு அல்லது விற்பனை, மற்றும் சாலை அல்லது உள்நாட்டு நீர்வழிகளில் கொண்டு செல்லப்படும் பொருட்கள் மற்றும் பயணிகள் மீது;
- (vi) தொழில்கள், வர்த்தகங்கள், அழைப்புகள் மற்றும் வேலைவாய்ப்புகள் மீதான வரிகள் ரூ. ஆண்டுக்கு 2,500;
- (vii) மூலதன வரிகள்;
- (viii) சுங்கச்சாவடிகள்;
- (ix) ஆவணங்கள் மீதான முத்திரை வரி (யூனியன் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டவை தவிர);
- (x) விற்பனை வரி (செய்தித்தாள்கள் தவிர); மற்றும்
- (xi) மாநிலப் பட்டியலில் (நீதிமன்றக் கட்டணம் தவிர) பட்டியலிடப்பட்ட விஷயங்களுக்கான கட்டணங்கள்.

நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம்:

1966 ஆம் ஆண்டு மொரார்ஜி தேசாய் (அதைத் தொடர்ந்து கே ஹனுமந்தய்யா) தலைமையில் ஆறு பேர் கொண்ட நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையத்தை (ARC) மத்திய அரசு நியமித்தது. அதன் குறிப்பு விதிமுறைகள், மற்றவற்றுடன், மத்திய-மாநில உறவுகளின் ஆய்வு ஆகியவை அடங்கும். மத்திய-மாநில உறவுகளில் உள்ள பல்வேறு சிக்கல்களை முழுமையாக ஆய்வு செய்வதற்காக, எம்.சி. செடல்வாட்டின் கீழ் ARC ஒரு ஆய்வுக் குழுவை அமைத்தது. இந்த ஆய்வுக் குழுவின் அறிக்கையின் அடிப்படையில், ARC தனது சொந்த அறிக்கையை இறுதி செய்து 1969 இல் மத்திய அரசிடம் சமர்ப்பித்தது. இது மத்திய-மாநில உறவுகளை மேம்படுத்த 22 பரிந்துரைகளை வழங்கியது. முக்கியமான பரிந்துரைகள்:

- (i) அரசியலமைப்பின் 263 வது பிரிவின் கீழ் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சிலை நிறுவுதல்.
- (ii) பொது வாழ்விலும் நிர்வாகத்திலும் நீண்ட அனுபவம் உள்ளவர்கள் மற்றும் கட்சி சார்பற்ற மனப்பான்மை கொண்டவர்களை ஆளுநர்களாக நியமித்தல்.
- (iii) மாநிலங்களுக்கு அதிகபட்ச அதிகாரங்களை வழங்குதல்.
- (iv) மாநிலங்கள் மையத்தைச் சார்ந்திருப்பதைக் குறைக்க அதிக நிதி ஆதாரங்களை மாநிலங்களுக்கு மாற்றுதல்.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

(V) இ. மாநிலங்களில் மத்திய ஆயுதப்படைகளை அவர்களின் கோரிக்கையின் பேரில் அல்லது வேறு வழிகளில் அனுப்புதல். ARC பரிந்துரைகள் மீது மத்திய அரசு எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை.

ராஜமன்னார் குழு:

1969 ஆம் ஆண்டில், தமிழ்நாடு அரசு (DMK) டாக்டர் பி வி ராஜமன்னார் தலைமையில் ஒரு மூன்று நபர் குழுவை நியமித்தது, மத்திய—மாநில உறவுகளின் முழுப் பிரச்சினையையும் ஆய்வு செய்யவும், மாநிலங்களுக்கு அதிகப்பட்ச சுயாட்சியைப் பெறுவதற்கு அரசியலமைப்பில் திருத்தங்களை பரிந்துரைக்கவும். 25 இந்தக் குழு 1971 இல் தனது அறிக்கையை தமிழக அரசிடம் சமர்ப்பித்தது.

நாட்டில் நிலவும் ஒற்றையாட்சி போக்குகளுக்கு (மையமயமாக்கலின் போக்குகள்) காரணங்களை குழு அடையாளம் கண்டுள்ளது. அவற்றில் பின்வருவன அடங்கும்: (i) அரசியலமைப்பின் சில விதிகள் மையத்திற்கு சிறப்பு அதிகாரங்களை வழங்குகின்றன; (ii) மத்தியிலும் மாநிலங்களிலும் ஒரு கட்சி ஆட்சி; (iii) மாநிலங்களின் நிதி ஆதாரங்களின் போதாமை மற்றும் அதன் விளைவாக நிதி உதவிக்காக மையத்தைச் சார்ந்திருப்பது; மற்றும் (iv) மத்திய திட்டமிடல் நிறுவனம் மற்றும் திட்டக்குழுவின் பங்கு.

குழுவின் முக்கியமான பரிந்துரைகள் பின்வருமாறு: (i) மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் உடனடியாக அமைக்கப்பட வேண்டும்; (ii) நிதி ஆணையத்தை நிரந்தர அமைப்பாக மாற்ற வேண்டும்; (iii) திட்டக் கமிஷன் கலைக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் அதன் இடத்தை ஒரு சட்டப்பூர்வ அமைப்பு எடுக்க வேண்டும்; (iv) பிரிவுகள் 356, 357 மற்றும் 365 (ஐனாதிபதியின் ஆட்சியைக் கையாள்வது) முற்றிலும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்; (v) ஆளுநரின் விருப்பத்தின் போது மாநில அமைச்சகம் பதவி வகிக்கும் விதி தவிர்க்கப்பட வேண்டும்; (vi) யூனியன் லிஸ்ட் மற்றும் கன்கர்ரன்ட் லிஸ்ட் ஆகியவற்றின் சில பாடங்கள் மாநிலப் பட்டியலுக்கு மாற்றப்பட வேண்டும்; (vii) எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும்; மற்றும் (viii) அகில இந்திய சேவைகள் (IAS, IPS மற்றும் IFS) ஒழிக்கப்பட வேண்டும்.

ராஜமன்னார் கமிட்டியின் பரிந்துரைகளை மத்திய அரசு முற்றிலும் புறக்கணித்தது.

ஆனந்த்பூர் சாஹிப் தீர்மானம்

1973 இல், அகாலி தளம் பஞ்சாபில் உள்ள ஆனந்த்பூர் சாஹிப்பில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் அரசியல் மற்றும் மத கோரிக்கைகள் அடங்கிய தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. பொதுவாக ஆனந்த்பூர் சாஹிப் தீர்மானம் என்று அழைக்கப்படும் தீர்மானம், பாதுகாப்பு, வெளியுறவு, தகவல் தொடர்பு மற்றும் நாணயத்திற்கு மட்டுமே மையத்தின் அதிகார வரம்பைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்றும், முழு எஞ்சிய அதிகாரங்களும் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் கோரியது. அரசியலமைப்பு உண்மையான அர்த்தத்தில் கூட்டாட்சியாக இருக்க வேண்டும் என்றும், மத்தியிலுள்ள அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் சமமான

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

அதிகாரம் மற்றும் பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதி செய்ய வேண்டும் என்றும் அதில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மேற்கு வங்க மெமோராண்டம்:

1977 ஆம் ஆண்டில், மேற்கு வங்க அரசு (கம்யூனிஸ்டுகள் தலைமையில்) மத்திய—மாநில உறவுகள் குறித்த குறிப்பாணையை வெளியிட்டு மத்திய அரசுக்கு அனுப்பியது. மற்றவற்றுக்கு இடையேயான குறிப்பேடு பின்வருவனவற்றைப் பரிந்துரைத்தது: (i) அரசியலமைப்பில் உள்ள 'யூனியன்' என்ற வார்த்தை 'ஃபெடரல்' என்ற வார்த்தையால் மாற்றப்பட வேண்டும்; (ii) மையத்தின் அதிகார வரம்பு பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு விவகாரங்கள், நாணயம், தகவல் தொடர்பு மற்றும் பொருளாதார ஒருங்கிணைப்புடன் மட்டுமே இருக்க வேண்டும்; (iii) எச்சம் உட்பட மற்ற அனைத்து பாடங்களும் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்; (iv) பிரிவுகள் 356 மற்றும் 357 (ஜனாதிபதியின் ஆட்சி) மற்றும் 360 (நிதி அவசரநிலை) ரத்து செய்யப்பட வேண்டும்; (v) புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குவதற்கு அல்லது ஏற்கனவே உள்ள மாநிலங்களை மறுசீரமைப்பதற்கு மாநிலத்தின் ஒப்புதல் கட்டாயமாக்கப்பட வேண்டும்; (vi) அனைத்து மூலங்களிலிருந்தும் மையத்தால் திரட்டப்படும் மொத்த வருவாயில், 75 சதவீதம் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும்; (vii) மாநிலங்களவைக்கு மக்களவைக்கு சமமான அதிகாரங்கள் இருக்க வேண்டும்; மற்றும் (viii) மத்திய மற்றும் மாநில சேவைகள் மட்டுமே இருக்க வேண்டும் மற்றும் அகில இந்திய சேவைகள் ரத்து செய்யப்பட வேண்டும். அந்த மனுவில் கூறிய கோரிக்கைகளை மத்திய அரசு ஏற்கவில்லை.

சர்க்காரியா கமிஷன்:

1983 ஆம் ஆண்டில், மத்திய அரசு, மத்திய—மாநில உறவுகள் தொடர்பாக, உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஓய்வபெற்ற நீதிபதி ஆர்.எஸ்.சர்க்காரியாவின் தலைமையில் மூன்று பேர் கொண்ட ஆணையத்தை நியமித்தது. அனைத்துத் துறைகளிலும் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே உள்ள ஏற்பாடுகளை ஆய்வு செய்து மறுஆய்வு செய்யவும், அதற்கான மாற்றங்கள் மற்றும் நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைக்கவும் ஆணையம் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. அதன் பணியை முடிக்க முதலில் ஓராண்டு கால அவகாசம் அளிக்கப்பட்டது, ஆனால் அதன் காலம் நான்கு முறை நீட்டிக்கப்பட்டது. இறுதி அறிக்கை அக்டோபர் 1987 இல் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது, பின்னர் சுருக்கம் அதிகாரப்பூர்வமாக ஜனவரி 1988 இல் வெளியிடப்பட்டது.

ஆணைக்குழு கட்டமைப்பு மாற்றங்களுக்கு ஆதரவாக இல்லை மற்றும் தற்போதுள்ள அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகள் மற்றும் நிறுவனங்கள் தொடர்பான கொள்கைகளை அடிப்படையில் சரியானதாக கருதியது. ஆனால், அது செயல்பாட்டு அல்லது செயல்பாட்டு அம்சங்களில் மாற்றங்களின் அவசியத்தை வலியுறுத்தியது. கூட்டாட்சி என்பது ஒரு நிலையான நிறுவனக் கருத்தைக் காட்டிலும் கூட்டுறவு நடவடிக்கைக்கான ஒரு செயல்பாட்டு ஏற்பாடாக இருப்பதை அது கவனித்தது. மத்திய அரசின் அதிகாரங்களைக் குறைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை அது முற்றாக நிராகரித்ததுடன், அரசியலில் உள்ள பிசுபிசுப்பான

MANIDHANA EYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

போக்குகளால் அச்சுறுத்தப்பட்டு வரும் தேசிய ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாக்க வலுவான மையம் அவசியம் என்று கூறியது. இருப்பினும், அது வலுவான மையத்தை அதிகாரங்களின் மையப்படுத்தலுடன் ஒப்பிடவில்லை. அதிகப்படியான மையப்படுத்தல் மையத்தில் இரத்த அழுத்தத்திற்கும், பெரிபெரியில் இரத்த சோகைக்கும் வழிவகுக்கிறது என்பதை அது கவனித்தது.

மத்திய-மாநில உறவுகளை மேம்படுத்த ஆணையம் 247 பரிந்துரைகளை வழங்கியது. முக்கியமான பரிந்துரைகள் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன:

1. 263 வது பிரிவின் கீழ் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் என்ற நிரந்தர கவுன்சில் அமைக்கப்பட வேண்டும்.
2. விதி 356 (ஐனாதிபதியின் ஆட்சி) மிகவும் குறைவாகவே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும், தீவிர நிகழ்வுகளில் கிடைக்கக்கூடிய அனைத்து மாற்றுகளும் தோல்வியடையும் போது கடைசி முயற்சியாக பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.
3. அகில இந்திய சேவைகள் நிறுவனம் மேலும் பலப்படுத்தப்பட வேண்டும், மேலும் இதுபோன்ற சில சேவைகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.
4. வரிவிதிப்புக்கான எஞ்சிய அதிகாரங்கள் பாராளுமன்றத்திடம் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும், அதே சமயம் மற்ற எஞ்சிய அதிகாரங்கள் ஒருங்கிணைந்த பட்டியலில் வைக்கப்பட வேண்டும்.
5. மாநில மசோதாக்களுக்கு குடியரசுத் தலைவர் தனது ஒப்புதலைத் தடுக்கும்போது, அதற்கான காரணங்களை மாநில அரசுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்.
6. தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் (NDC) தேசிய பொருளாதார மற்றும் மேம்பாட்டு கவுன்சில் (NEDC) என மறுபெயரிடப்பட்டு மறுசீரமைக்கப்பட வேண்டும்.
7. கூட்டாட்சி உணர்வை ஊக்குவிக்க மண்டல சபைகள் புதிதாக அமைக்கப்பட்டு மீண்டும் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும்.
8. மாநிலங்களின் ஒப்புதல் இல்லாமல் கூட, தனது ஆயுதப் படைகளை நிலைநிறுத்துவதற்கு மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் இருக்க வேண்டும். இருப்பினும், மாநிலங்களின் ஆலோசனையை பெறுவது விரும்பத்தக்கது.
9. கன்கரண்ட் லிஸ்டில் உள்ள ஒரு விஷயத்தில் சட்டம் இயற்றும் முன், மத்திய அரசு மாநிலங்களைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும்.
10. மாநில ஆளுநர் நியமனத்தில் முதலமைச்சரை கலந்தாலோசிக்கும் நடைமுறை அரசியல் சட்டத்திலேயே பரிந்துரைக்கப்பட வேண்டும்.
11. கார்ப்பரேஷன் வரியின் நிகர வருவாயை மாநிலங்களுடன் அனுமதிக்கக்கூடிய வகையில் பகிர்ந்து கொள்ளலாம்.
12. சட்டசபையில் பெரும்பான்மை இருக்கும் வரை, அமைச்சர்கள் குழுவை ஆளுநர் கலைக்க முடியாது.
13. ஒரு மாநிலத்தில் ஆளுநரின் பதவிக்காலம் ஐந்தாண்டுகள் சில மிக முக்கியமான காரணங்களுக்காகத் தவிர தொந்தரவு செய்யக்கூடாது.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

14. நாடாளுமன்றத்தில் கோரிக்கை விடுக்கப்படாவிட்டால், மாநில அமைச்சருக்கு எதிராக விசாரணை கமிஷன் அமைக்கக்கூடாது.
15. வருமான வரி மீதான கூடுதல் கட்டணம் ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காக மற்றும் கண்டிப்பாக வரையறுக்கப்பட்ட காலத்திற்கு தவிர மையத்தால் விதிக்கப்படக்கூடாது.
16. நிதி ஆயோக் மற்றும் திட்டக் கமிஷன் இடையே தற்போதுள்ள செயல்பாடுகளின் பிரிவு நியாயமானது மற்றும் தொடர வேண்டும்.
17. மூன்று மொழி சூத்திரத்தை அதன் உண்மையான உணர்வில் ஒரே சீராக செயல்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.
18. வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சிக்கு சுயாட்சி இல்லை ஆனால் அவற்றின் செயல்பாடுகளில் பரவலாக்கம்.
19. மாநிலங்களை மறுசீரமைப்பதற்கான மாநிலங்களவை மற்றும் மையத்தின் அதிகாரத்தில் எந்த மாற்றமும் இல்லை.
20. மொழி சிறுபான்மையினருக்கான ஆணையரை செயல்படுத்த வேண்டும். சர்க்காரியா கமிஷனின் 180 (247) பரிந்துரைகளை மத்திய அரசு அமல்படுத்தியுள்ளது. மிக முக்கியமானது 1990 இல் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் நிறுவப்பட்டது.

புஞ்சி கமிஷன்

இந்தியாவின் முன்னாள் தலைமை நீதிபதி மதன் மோகன் புஞ்சி தலைமையில் ஏப்ரல் 2007 இல் மத்திய-மாநில உறவுகளுக்கான இரண்டாவது ஆணையம் இந்திய அரசால் அமைக்கப்பட்டது. இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் சர்க்காரியா கமிஷன் கடைசியாக மத்திய-மாநில உறவுகளின் பிரச்சினையை கவனித்ததில் இருந்து, இந்தியாவின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட கடல் மாற்றங்களைக் கருத்தில் கொண்டு, மத்திய-மாநில உறவுகளின் சிக்கல்களைக் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆணையத்தின் விதிமுறைகள் பின்வருமாறு:

- (i) இந்திய அரசியலமைப்பின்படி யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே உள்ள ஏற்பாடுகள், பின்பற்றப்படும் ஆரோக்கியமான முன்னுதாரணங்கள், அதிகாரங்கள், செயல்பாடுகள் மற்றும் பொறுப்புகள் தொடர்பாக நீதிமன்றங்களின் பல்வேறு அறிவிப்புகள் ஆகியவற்றை ஆய்வு செய்து மறுஆய்வு செய்ய ஆணையம் தேவைப்பட்டது. சட்டமன்ற உறவுகள், நிர்வாக உறவுகள், ஆளுநர்களின் பங்கு, அவசரகால விதிகள், நிதி உறவுகள், பொருளாதார மற்றும் சமூக திட்டமிடல், பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள், மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நிதிநீர் உள்ளிட்ட வளங்களைப் பகிர்வது உள்ளிட்ட துறைகள் மற்றும் அத்தகைய மாற்றங்கள் அல்லது பிற நடவடிக்கைகளைப் பரிந்துரைக்கின்றன நடைமுறை சிக்கல்கள்.
- (ii) யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே தற்போதுள்ள ஏற்பாடுகளின் செயல்பாட்டை ஆய்வு செய்து மறுஆய்வு செய்வதில் மற்றும் தேவையான மாற்றங்கள் மற்றும் நடவடிக்கைகள் குறித்து பரிந்துரைகளை வழங்குவதில்,

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

பல ஆண்டுகளாக நடந்த சமூக மற்றும் பொருளாதார முன்னேற்றங்களைக் கருத்தில் கொள்ள ஆணையம் தேவைப்பட்டது. குறிப்பாக கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களாக மற்றும் அரசியலமைப்பின் திட்டம் மற்றும் கட்டமைப்பின் மீது உரிய கவனம் செலுத்துகிறது. நாட்டின் ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டை வலுப்படுத்தும் அதே வேளையில் மக்களின் நலனை மேம்படுத்துவதற்கும், வறுமை மற்றும் கல்வியறிவின்மையைப் போக்குவதற்கு நிலையான மற்றும் விரைவான பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான வளர்ந்து வரும் வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்துவதற்கும் நல்லாட்சியை உறுதிசெய்வதற்கான வளர்ந்து வரும் சவால்களை எதிர்கொள்ளவும் இத்தகைய பரிந்துரைகள் தேவைப்பட்டன. புதிய மில்லினியத்தின் தசாப்தங்கள்.

(iii) மேற்கூறியவற்றை ஆராய்ந்து அதன் பரிந்துரைகளை செய்யும் போது, கமிஷன் குறிப்பிட்ட கருத்தில் இருக்க வேண்டும், ஆனால் பின்வருவனவற்றிற்கு அதன் ஆணையை மட்டுப்படுத்தக்கூடாது:—

- வகுப்புவாத வன்முறை, சாதி வன்முறை அல்லது நீண்ட மற்றும் தீவிரமான வன்முறைக்கு வழிவகுக்கும் பிற சமூக மோதல்களின் பெரிய மற்றும் நீண்டகால வெடிப்பின் போது மாநிலங்களுக்கு எதிரான மையத்தின் பங்கு, பொறுப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பு.
- நதிகளை இணைத்தல் போன்ற மெகா திட்டங்களைத் திட்டமிடுதல் மற்றும் செயல்படுத்துவதில் மாநிலங்களுக்கு எதிரான மையத்தின் பங்கு, பொறுப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பு, இது பொதுவாக முடிவடைய 15–20 ஆண்டுகள் ஆகும் மற்றும் முக்கிய ஆதரவை சார்ந்துள்ளது மாநிலங்கள்.
- குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் அரசியலமைப்பின் ஆறாவது அட்டவணையின் கீழ் உள்ள தன்னாட்சி அமைப்புகள் உட்பட பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள் மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு திறம்பட அதிகாரங்கள் மற்றும் சுயாட்சியை ஊக்குவிப்பதில் மாநிலங்களுக்கு எதிரான மையத்தின் பங்கு, பொறுப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பு.
- மாவட்ட அளவில் சுயாதீன திட்டமிடல் மற்றும் வரவுசெலவுத்திட்டத்தின் கருத்து மற்றும் நடைமுறையை மேம்படுத்துவதில் மாநிலங்களுக்கு எதிரான மையத்தின் பங்கு, பொறுப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பு.
- பல்வேறு வகையான மத்திய உதவிகளை மாநிலங்களின் செயல்திறனுடன் இணைப்பதில் மாநிலங்களுக்கு எதிரான மையத்தின் பங்கு, பொறுப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பு.
- பின்தங்கிய மாநிலங்களுக்கு ஆதரவாக நேர்மறையான பாகுபாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட அணுகுமுறைகள் மற்றும் கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்வதில் மையத்தின் பங்கு, பொறுப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பு.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - V - INDIAN POLITY

- 8வது முதல் 12வது நிதிக் கமிஷன்கள் அளித்த பரிந்துரைகளின் தாக்கம், மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நிதி உறவுகளில், குறிப்பாக மத்திய அரசின் நிதிப் பகிர்வில் மாநிலங்களின் அதிக சார்பு.
- மதிப்பு கூட்டப்பட்ட வரி முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளின் உற்பத்தி மற்றும் விற்பனை மீதான தனி வரிகளின் தேவை மற்றும் பொருத்தம்.
- ஒரு ஒருங்கிணைந்த மற்றும் ஒருங்கிணைந்த உள்நாட்டு சந்தையை நிறுவுவதற்காக மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகத்தை விடுவிப்பதன் அவசியம் மற்றும் அதன் அறிக்கையின் XVIII அத்தியாயத்தில் தொடர்புடைய சர்க்காரியா கமிஷனின் பரிந்துரையை ஏற்க மாநில அரசுகள் தயக்கம் காட்டுகின்றன.
- தேசிய பாதுகாப்பில் கடுமையான தாக்கங்கள் கொண்ட மாநிலங்களுக்கு இடையேயான மற்றும்/அல்லது சர்வதேச மாற்றங்களைக் கொண்ட குற்றங்களைத் தானாக முன்வந்து விசாரணையை மேற்கொள்ள மத்திய சட்ட அமலாக்க முகமை அமைப்பதற்கான தேவை.
- சூழ்நிலை கோரும் போது, மாநிலங்களில் மத்தியப் படைகளை தானாக முன்னிறுத்துவதற்கான நோக்கத்திற்காக, பிரிவு 355ன் கீழ் ஒரு துணைச் சட்டத்தின் சாத்தியம்.